

J. Leonardo Giménez

ELS ACCENTS DIACRÍTICS

Un amic molt pagat dels èxits escolars de la seua filla es queixa que la xiqueta no ha tret el 10 en l'últim examen de valencià del curs per dos accents diacrítics, en «néta» i en «rodamón», i per una dièresi trabucada en «fluid/fluïdesa». Amb una certa prevenció, perquè professa admiració a l'ortodòxia lingüística, em pregunta què opine del «fum» d'eixos signes que tenim en la nostra normativa. Li conteste que la majoria d'eixos signes servixen, principalment, per a abaixar nota, i poc més.

Punts artificiosos i innecessaris

Com molts altres punts artificiosos i innecessaris de la normativa. L'amic no és de l'ensenyament ni lingüista, però, fidel a les seues conviccions lingüísticoidentitàries, es molesta pel que considera una «boutade» meua, i això que la filla ha tastat les «bondats» dels diacrítics, i em demana que m'explique. La funció dels accents diacrítics seria distingir les pa-

raules de diferent significat que s'escriuen igual, però la immensa majoria d'estos no són necessaris, perquè el context aclaria el sentit de les paraules homògrafes. Josep Giner els considerava només potestatis i de pareguda opinió era Ferrer Pastor. Si parlant no tenim confusió, encara en tenim menys llegint o escrivint, que són actes més reflexius, com diria el professor Abelard Saragossà.

El possessiu «ma», «Per ahí ve ma tia» no es confon mai amb «mà» substantiu, «Què dus en la mà?», encara que esta no duiguera la titla. Ni hi hauria confusió en «Demà vénen els meus cosins», sense el palet diacrític, de «Venen la casa del costat». A quasi tots els mots que en duen els fa la mateixa falta que a «cap», «moll» o «port», que tenen diversos significats, cada un perfectament comprensible i clar en la comunicació, sense la molesta càrrega del diacrític. És a dir, no els fa falta. Però en tenim vora seixanta. Però el cormullet de la irracionalitat i «d'actuació absurda», com deia Joan Solà, són els diacrítics d'alguns compostos com l'esmentat «rodamón», «subsòl», «entresòl», «besnét» i altres. De quines paraules homògrafes cal distingir eixos casos? La norma dels diacrítics és un dels exemples que tenim d'una normativa per a especialistes i no per a usuaris corrents. Servixen per a crear inseguretats en l'escriptura, per a cometre faltes i abaixar la nota, la de la filla del meu amic, la de tots els estudiants i de tots els aprenents.

